

„Ali sem res junak?“

„Da, junak si, velik junak si!“ smo mu pritrdili.

„Pa ne bode Bog razžaljen, ker sem pomoril toliko ljudi? Pa saj nisem vedel, da bode tako hudo.“

Zopet je umolknil. Njegove oči so dobile čuden sijaj; usta so bila odprta. Poleg njega je jokala njegova mati. Drugi pa smo pokleknili okrog postelje in začeli: Gospodine, pomiluj nas, gospodine, pomiluj nas!

Ko je malček začul molitev, je tudi med njegovimi ustnicami trepetala molitev: „Gospodine, pomiluj nas.“ Potem se je pa dvignil, privil se mami, poljubil jo na čelo in šepetnil:

„Mamica, ne huduj se nad menoj! Poglej, rešil sem tebe, da te niso umorili, in dom bi bili inace zažgali. Jaz pa grem, mamica; ali vidiš, me že čakajo!“

Izdihnil je.

Pri teh besedah je zastokal tudi Makedonec, in kakor bi se bil vzbudil iz sanj, je globoko vzdihnil, potem pa vstal, kajti zdelo se mu je, da vlak že čaka. Ni se motil.

Marsikaj bi ga bil še rad vprašal, a bilo je prepozno. Zakaj pa odhajaš v tujino, Makedonec? bi bil rad zvedel, a nisem ga upal nadlegovati, ker nisem vedel, če bi ga morda ne žalil.

Posloвила sva se. Iz okna mi je zaklical še enkrat: „Ne res, naša deca je junaška? Bog s taboj, brate!“

Hlapon je odžvižgal in znanec se je odpeljal v tujino. Ni mi povedal, kam . . .

F. M.

Solnčkovi povestici.

Izza gore je zelene
Zlati solnček vstal.
S cvetkami na zlatem polju
Ljubko je kramljal.

Pravil jim povest je lepo
O nekdanjih dneh:
Cvetkam zlatim se na licih
Zibal je nasmeh.

In ko o nekdanjih dnevih
Je povest končal,
Pa jim o prihodnjih dnevih
Milo je kramljal.

In tako je solnček tožno
Zgodbico pričel:
Prišli bodo dnevi, slednji
Cvet bo ovenel.

Takrat cvetkam več na licih
Ni igral nasmeh:
Solze rosne zablestele
So se jim v očeh . . .

Zvonimir.

